

A Győri Ítéltábla pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek, dr.Lugosi Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Tatabányai Törvényszék előtt folyamatba tett perében Tatabányán, 2014.évi november hó 12. napján 13.P.20.788/2013/30.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 31. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az elsőfokú perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezéseket részben megváltoztatja, a felperes által az alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 61.900 (hatvanegyezer-kilencszáz) forintra leszállítja, az állam terhén maradó elsőfokú kereseti illeték összegét 58.500 (ötvennyolcezer-ötszáz) forintban határozza meg.

Megállapítja, hogy a költségmentességben részesült felperes a másodfokú eljárásban 20 %-os mértékperben pernyertesnek, 80 %-os mértékben pervesztesnek minősül az őt képviselő pártfogó ügyvéd díja ilyen arányban a terhére esik.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperes részére 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A 78.000 (hetvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A fellebbezéssel támadott ítéletével a törvényszék a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 746.760,- Ft perköltséget. Úgy rendelkezett, hogy a 705.600,- Ft eljárási illeték az Állam terhén marad, megállapította, hogy a felperes pártfogó ügyvédjének díját teljes mértékben a felperes köteles viselni.

Az ítéleti tényállás szerint a felperes tulajdonát képezte a **"Település"1** ... 1. hrsz-ú ingatlan. A felperessel szemben az önálló bírósági végrehajtó alperes végrehajtást folytatott, 2010. december 20-án ingatlanárverést tartott, melyen a felperes ingatlanának tulajdonjogát a perben nem álló **"A"** Ingatlanhasználó és Kezelő Zrt. szerezte meg. A végrehajtási eljárás folyamatban létéről a felperes tudott, számára és jogi képviselője számára több iratot is kézbesített az alperes. Így a perbeli ingatlan becsértékének meghatározásával kapcsolatos 2008. november 4-én kelt, **Város** ... címre megküldött iratot a felperes 2008. december 4-én személyesen vette át. Az újabb becsérték megállapításával kapcsolatban született

határozat a felperes "**Város**" és a "**Település**"¹, címéről is „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel került visszakézbesítésre. Az iratot a felperes a **Város** ... címhelyre kézbesítetten 2010. szeptember 26-án átvette. Ugyanezen a címen a felperes átvette az alperes elektronikus árverési eljárásban született ingatlan-árverési hirdetményét is 2010. december 12-én. A felperes utóbbi kapcsán előterjesztett végrehajtási kifogását a bíróság jogerősen elutasította. Az alperes nem lakoltatta ki a felperest a "**Település**"¹, ... sz. alatti ingatlanon álló építményből és nem adta az elárverezett ingatlant az árverési vevő birtokába.

Többször módosított keresetével a felperes 375.000,- Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a Ptk. 339. és 349.§-ai alapján, kérte továbbá kötelezni meg nem határozott ingóságok kiadására is. Állította a felperes, hogy az alperes őt kilakoltatási moratórium időtartama alatt a perbeli ingatlanból kilakoltatta, ilyen időszakban szabálytalanul tartott árverést, majd az ingatlant az árverési vevő birtokába adta úgy, hogy az épületben található ingóságokat nem leltározta fel. Hivatkozott arra, hogy a moratórium lejárta előtt kellett az ingatlanból az alperes eljárása miatt kiköltöznie, így elesett attól, hogy a házat használni tudja. Ennek kapcsán a 2010. december 20-tól 2011. február 28-ig terjedő időszakra követelt az ingatlan használati értékével egyező összegű kártérítést.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy jogellenes magatartást nem tanúsított és azzal összefüggésben így kárt sem okozott a felperesnek. Hivatkozott arra, hogy a Vht. értelmében csak a lakóingatlan kiürítésének foganatosítása nem történhet december 1-március 1. között, más végrehajtási cselekmény nem tiltott. Az ingatlankiürítés foganatosításán, mint meghatározott cselekmény végrehajtásán pedig a meghatározott cselekmény rendőrség közreműködésével való kikényszerítését kell érteni, amire nem került sor. Az ingóságok leltározásával kapcsolatban kifejtette, hogy az ingatlant nem ő adta az árverési vevő birtokába, ezért ilyen kötelezettség nem terhelte. Utalt arra, hogy az ingatlan-árverési jegyzőkönyvet a felperesnek a végrehajtási eljárás során kézbesítette.

A törvényszék a jogvitát a kereseti tényállásban hivatkozott végrehajtási eljárási cselekmények idején hatályos jogszabályok szerint bírálta el. Ítéletének jogi indokolásában felhívta a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 339.§ (1) bekezdését, 349.§ (1) bekezdését, A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 182.§ (1) bekezdését, 182/A.§ (1) bekezdését és 174.§-ának d) pontját. Kifejtette, hogy a felperes által hivatkozott időszakban az alperes által foganatosított árverés megtartása jogszerű volt, jogszabály csak a tényleges rendőrség közreműködésével történő kilakoltatást tiltotta. Ezt a jogszabály által tiltott eljárást nem folytatták le a felperessel szemben, önmagában a végrehajtási árverés megtartása a hivatkozott jogszabályok alapján nem jogellenes. Jogellenes magatartás hiányában értelemszerűen azzal okozati összefüggésben a felperesnek kára sem keletkezhett, ezért a felperes keresete a kilakoltatásra hivatkozással alaptalan. Utalt arra a törvényszék, hogy a felperes még azt sem igazolta, hogy életvitelszerűen a perrel érintett ingatlanban lakott. A végrehajtási iratok is azt támasztották alá, hogy a felperes máshol élt, mert a "**Település**"¹, ... sz. alatti címre kézbesíteni rendelt iratokat a posta „ismeretlen helyre költözött” jelzéssel kézbesítette vissza. A felperes csupán egy **városi** postafiókba kézbesített iratokat vett át a végrehajtási eljárás során. A perrel érintett ingatlanban található ingóságok összeírásának felperes által állított elmaradásával kapcsolatban a törvényszék megállapította, hogy az alperes nem tanúsított jogellenes magatartást, mert az ingatlant nem adta az árverési vevő vagy más

személy birtokába, ezért ilyen jogszabályi kötelezettség nem terhelte. Jogellenes magatartás hiányában a kártérítés további feltételeit a bíróság nem is vizsgálhatta.

A perköltség viseléséről a törvényszék a Pp. 77.§-a és a 78.§ (1) bekezdése alapján, valamint a pártfogó ügyvéd díjazását érintően a Pp. 87.§ (1) bekezdése alapján rendelkezett. A pertárgy értékét 11.760.000,- Ft-ban határozta meg, melynek alapulvételével a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1)-(2) bekezdései alapján határozott az alperesi jogi képviselő díjazásáról és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján a kereseti illeték viseléséről. Utalt rá a törvényszék, hogy a pertárgy értékét a kellően határozottan előterjesztett kereseti kérelmek alapulvételével határozta meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, kereseti kérelmének történő helytadást kért. Fenntartotta azt az álláspontját, mely szerint az alperes a Vht.182/A.§ (1) bekezdésében szabályozott kilakoltatási moratórium ideje alatt végzett ingatlan-árverési cselekményt. Álláspontja szerint az alperes nem árverezhetett volna decemberben. Sérelmezte továbbá, hogy az alperes az ingatlanban lévő ingóságok jegyzőkönyvezése során nem a Vht. 182.§-a szerint járt el, összeírási kötelezettségét elmulasztotta, erre visszavezethetően a felperes a mai napig nem tudja, hogy ingóságai hova kerültek a perbeli ingatlanból. Állította, hogy még a moratórium lejárta előtt el kellett hagynia otthonát a jogellenes végrehajtói intézkedés miatt, így elesett annak lehetőségétől, hogy ingatlanát használni tudja. Kártérítésként a kilakoltatás időpontja és a moratórium lejárta között eltelt 2,5 hónap időtartamra az ingatlan használati díját követelte kártérítésként.

A felperes a perköltségre vonatkozó első fokú ítéleti rendelkezések közül az alperes javára megítélt ügyvédi munkadíj összegét sérelmezte arra hivatkozva, hogy 11.760.000,- Ft pertárgyérték alapul vétele mellett az IM rendelet szerinti 5% mértékű ügyvédi munkadíj nem haladhatja meg az 588.000,- Ft-ot. A kifejtett munkához képest álláspontja szerint ez is rendkívül eltűzött.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben történő marasztalására irányult. A kilakoltatási moratórium alatt végzett ingatlan-árverési cselekmények és az ingóságok jegyzőkönyvezése körében korábban kifejtett álláspontját fenntartotta. Azzal kapcsolatban, hogy a felperesnek a moratórium lejárta előtt el kellett hagynia az ingatlanát, utalt arra, hogy a felperes nem csatolt olyan okiratot, amely igazolja, hogy az alperes az ingatlan elhagyására hívta fel. Fenntartotta, hogy a felperest nem hívta fel az ingatlan elhagyására a kilakoltatási moratórium ideje alatt és hivatkozott arra, hogy a felperes saját nyilatkozatából is arra lehet következtetni, hogy az ingatlant önként hagyta el.

Az alperesnek megítélt 746.760,- Ft ügyvédi munkadíjjal kapcsolatban rámutatott, hogy az a pertárgy értékének 5%-án felül az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Az ítélet az első fokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül, és a felperes fellebbezését a per főtárgya tekintetében alaptalannak, a perköltség tekintetében részben alaposnak ítélte az alábbiak szerint.

Az ítéletábra megállapította, hogy az első fokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat - a Pp. 206.§-ában írtaknak megfelelően - okszerűen értékelve megalapozott tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetései is helytállóak. Az ítéletábra a törvényszék döntésének indokaival is egyetért, azok ismétlését mellőzve a fellebbezésben írtakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

A felperes a kárigényét a bírósági végrehajtó alperes jogellenes magatartására alapította. Az alperes kártérítési felelősségére a Ptk. 349.§-ában meghatározott speciális és a Ptk. 339.§-ában meghatározott általános feltételek az irányadók. A bírósági jogkörben okozott kár megtérítésének általános feltételei a jogellenes magatartás, a bírósági végrehajtó tevékenységével összefüggő kár, az okozati összefüggés és a vétkesség, míg annak speciális feltételei a kár rendes jogorvoslattal el nem hárítható volta és az, hogy a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. A speciális és általános feltételek együttes fennállásának bizonyítása a perben a Pp. 164.§ (1) bekezdése alapján a felperest terhelte.

A végrehajtó törvénysértő intézkedése, illetve intézkedésének elmulasztása elleni rendes jogorvoslati eszköz a Vht. 217.§-ában szabályozott végrehajtási kifogás. A végrehajtási eljárás során a felperes az alperes számos intézkedése ellen végrehajtási kifogással élt. A 2010. december 20. napján megtartott árverés elleni végrehajtási kifogásában a felperes - egyebek mellett - sérelmezte azt is, hogy a moratórium idején került sor az árverésre. A Győri Városi Bíróság 0801-68.Vh.5994/2007/101. sz. első fokú végzésével, illetve a Győri Törvényszék 1.Pkf.50.382/2012/2. sz. jogerős végzésével a felperes végrehajtási kifogását elutasította. Utalt arra a jogerős végzés, hogy a Vht. 303.§ (1) bekezdésében foglalt moratórium nem az árverés megtartására, hanem a lakóingatlan kiürítésére vonatkozik. A végrehajtási kifogást elbíráló jogerős döntés a jelen perben vitássá nem tehető, a közigazgatási (bírósági) jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem szolgálhat a hivatkozott jogerős bírósági határozattal szembeni jogorvoslat eszközü.

Alapítanul hivatkozott a fellebbezésében a felperes arra, hogy az ingatlanárverés 2012. (helyesen: 2010.) december 20. napján történt foganatosítása a kilakoltatási moratóriumba ütközik. A Vht. 182/A.§ (1) bekezdése szerint a végrehajtó a lakóingatlan kiürítésének foganatosítását (174.§ d) pont) a december 1-től március 1-ig terjedő időszakot követő idősokra halasztja el, ha a kötelezett magánszemély. A Vht. 2010. augusztus 11. napjától hatályos, a folyamatban levő végrehajtási eljárásokban is alkalmazandó 303.§ (1) bekezdése szerint a végrehajtó a lakóingatlan kiürítésének foganatosítását a 182/A.§-ban foglalt rendelkezések szerint 2010. évben a lakóingatlan kiürítésének a rendőrség közreműködésével történő kikényszerítését elrendelő végzés, vagy az árverési vevő 154/A.§ (10) bekezdése alapján előterjesztett kérelme kézhezvételét követő naptól a 2011. április 15-ig terjedő időszakot követő idősokra halasztja el. Helytállóan állapította meg a törvényszék, hogy ezen jogszabályi rendelkezések nem az ingatlanárverés foganatosítását, kizárólag a lakóingatlan kiürítésének foganatosítását tiltották a december 1-március 1., illetve a 2010. december 1-2011. április 15. közötti moratórium ideje alatt. Tekintettel arra, hogy az alperes a felperes ingatlanának kiürítését nem foganatosította, a kártérítési felelősség általános feltételei közül hiányzik a jogellenes magatartás, erre tekintettel a felperes keresete megalapozatlan.

Helytállóan állapította meg a törvényszék azt is, hogy a Vht. 182.§ (1) bekezdése a lakásügyben hozott bírósági határozat végrehajtása, a lakás és más - nem lakás céljára

szolgáltató - helyiség kiürítése körében teszi a végrehajtó kötelezettségévé a kiürítendő lakásban levő ingóságok összeírását. Tekintettel arra, hogy az alperes az ingatlan kiürítését, árverési vevőnek történő átadását nem fogadtosította, a szóban forgó jogszabályi kötelezettség sem terhelte. Az alperes jogellenes magatartásának hiányában az ingóságok összeírásának elmulasztására alapított kártérítési igény is megalapozatlan.

Az ítélet tábla a törvényszék megalapozott ítéletét a per fő tárgyát illetően - annak helyes indokaira tekintettel - a Pp. 254.§ (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése a perköltség tekintetében az alábbiak miatt részben megalapozott.

Tévedett a törvényszék a pertárgy értékének 11.760.000,- Ft-ban történő meghatározásakor. A kártérítési kereset vonatkozásában a pertárgy értéke a Pp. 24.§ (1) bekezdése alapján 375.000,- Ft. A meg nem határozott ingóságok kiadása vonatkozásában a pertárgy értéke nem határozható meg, azt az ítélet tábla az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39.§ (3) bekezdésének b) pontja alapján 600.000,- Ft-nak tekintette, így a teljes pertárgyérték 975.000,- Ft. A 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1) bekezdése és a (2) bekezdés a) pontja alapján a pertárgyérték 5%-ának megfelelő ügyvédi munkadíj 48.750,- Ft+13.163,- Ft ÁFA, összesen 61.900,- Ft, mely összegre a bíróság az alperes első fokú perköltségét leszállította. A másodfokú eljárásban erre tekintettel mérlegeléssel a felperes pernyertességének arányát 20%-ban, az alperesnek járó perköltség összegét 30.000,- Ft-ban határozta meg. A Pp. 253.§ (3) bekezdése szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Az ítélet tábla a 975.000,- Ft pertárgyértékhez igazodóan az első fokú kereseti illeték összegét 58.500,- Ft-ban, a fellebbezési illeték összegét 78.000,- Ft-ban állapította meg.

ő, 2015.évi március hó 12.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Cseke Ivett sk.
előadó bíró

Dr.Vass Mária sk.
bíró